Ч. 164. Неділя 22 липня (4 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Дезидерий Сіляді. — Польскі робітники в надреньских провінциях. — З балканьского півострова. — Подорож росийского міністра скарбу.)

Дезидерий Сіляді, оден з найвизначнійших мужів державних Угорщини, про котрого смерть ми коротко доносили, родив ся 1840 р. яко син вараждиньского адвоката. По скінченю студий став публицистом а опісля адвокатом. Коли 1867 р. орґанізовано першу угорску міністерию, іменовано его секретарем міністерства судівництва, де він брав живу участь в кодифікациї горожаньского і карного права. В 1871 р. став послом. Вже перша его промова звернула на него загальну увагу. В 1874 р. покликано его на професора карного і публичного права на пештеньскім університеті. В рік опісля покинув він умірено-ліберальну партию Деака (партию „угоди“), і станув на чолї з'єдиненої опозициї. В 1889 р. Тіса покликав его до свого кабінету на міністра судівництва, Опісля увійшов Сіляді також в склад кабінету Векерлього, і тут він перевів закон о розділї церкви і держави і голосний закон о сьвітских подружях. По упадку кабінету Векерлього був Сіляді двічи президентом палати послів. Від тогдї стояв він осторонь від партийних борб. Помер нагло на удар серцевий, сейчас по повороті з Карльсбаду.

Польскі робітники в копальнях і фабриках в трех надреньских повітах Дуісбурґ, Мільгайм і Рурорт, що разом вибирають одного посла до німецкого райхстаґу, постановили по раз перший голосувати на свого окремого кандидата і таким поставили собі Леона Чарлиньского. Знали они з гори, що їх кандидат не перейде, але хотїли скупити свої сили, обчислити ся й доказати, що їх там жиє на стілько, що повинні їм дати польского сьвященика: проповідника, о якого безуспішно від довшого часу добивають ся. Прийшов день виборів і результат показав ся такий, що на кандидата центра упало голосів 19.207, ліберал одержав 22.598, социяліст 14.027, поступовець 1377, а Поляк Чарлиньский 2630 голосів. Нїхто не одержав більшости, отже прийде до тїснійшого вибору і імовірно побідить ліберал, бо на него скуплять свої голоси социялїсти і поступовцї. Поляки осягнули свою цїль на стілько, що обчислились, а противники пізнали їх силу, з котрою таки остаточно котрась із партий буде мусїла числитись.

Із Софії доносять до Polit. Corr., що сегорічний конґрес македоньский, котрий має перевести вибори президиї начального комітету, відбуде ся в серпни, отже в часї судової розправи против б. презеса того комітету Сарафова і товаришів. Яко кандидатів на презеса указують ґенерала в резерві Зенчева і проф. Михайловского, що є тепер провізоричним головою комітету; зі сторони правительства приготовлено все против можливих македоньских демонстраций.

Офіцияльно із Царгорода впевняють, що розсївані вісти, мов би на граници косівского вілєту прийшло до битви між Турками і Альбанцями, та що в Царгороді відбулись численні арештованя і переселенє виновних до Арабії і Триполїса — суть безпідставні. Порта закидає сербскому консулеви Аврамовичеви, що він своє правительство фальшиво інформував, та домагає ся відкликаня его, а росийский посол Зиновієв жалуєсь знов на турецкого заступника в Пристинї, що обходить ся з християнами по тираньски.

Петербургскі часописи доносять, що в другій половинї сего місяця росийский мінїстер скарбу Вітте наміряє відбути подорож на далекий Всхід. Поїде він окремим поїздом сибірскої зелїзниції і задержить ся по однім дни в слїдуючих містах: в Омску, Томску, Іркутску, Читї, Блаґовєщеньску, Хобаровску. У Владивостоцї мінїстер наміряє забавити дві доби і відтак поїде до Порту-Артура через Манджурию, причім подорож всхідно-хіньскою зелїзницею від граничної стациї до Хорбина, як також поворотну дорогу на Хайляр буде відбувати лише в порі денній. Головною цїлею подорожи єсть оглянене манджурскої зелїзниці: Часописи доносять також поголоску, що мінїстер доїде аж до Пекіна, аби запізнати ся там з росийскими торговельними інтересами.

14)

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске Хоїньского).

(Конець).

Страшний спокій не покидав ґрафа. Очи гляділи тупо перед себе, чоло не морщило ся. Лише по щільно замкнених устах перебігали деколи люті усьміхи, як їдовиті змиї.

Нїхто не догадавсь би, що в души того мужа, котрий сидів так спокійно на лаві, рисуючи кінцем черевика на піску фантастичні знаки, переварювали ся злочинні гадки з лоскотом морских филь, розбурханих вихром, що его серце шукало в тій хвили найлютїйшої мести.

Почав нетерпеливити ся.... Трубадур не приходив.... Рука, котра відпочивала на мечи, дрожала легко. Відотхнув, поправляючи ся на лаві.

Пригадав собі всї роди мести зраджуваних мужів, розбирав їх по черзї, важив гадки.... нї одна не сподобалась єму. Він хотїв мести страшенної, лютої, такої, о котрій би далеко оповідали потомки зі страхом.

Вкінци усьміхнув ся до себе з вдоволенем. Найшов, чого шукав. Пімстить ся подвійно, на нїм, на зрадпику, і на нїй, невірній женї....

Трубадур саме підходив до тараси.

І він мав при боцї меч, що сейчас ґраф замітив.

Трубадур, ставувши на тарасї, держав ся в віддаленю від мужа Марґариди. І то замітив ґраф, догадуючи ся, що его гість не довіряє єму.

Отже відозвав ся рівнодушним голосом, котрий закривав хитро его зловіщі наміри.

— Я хотїв вам насамперед сказати добрий день, бо ми ще нинї не бачили ся, а відтак хотїв я вас просити, щоби ви пішли зі мною до лїса. Доніс менї лїсничий, що від Ліє приблукав ся до нас величавий олень. Варто би его вхопити любому шуринови. Вже бачу, як Робертик буде кидати ся, як буде скакати. Але нехай собі скаче. І він забрав менї неодного оленя, а відтак сьміяв ся з мене.

Говорив то так природно, свобідно, так добре удавав, що недовірчивість трубадура почала уступати.

— Радо би я вам служив, — сказав Вільгельм, підходячи близше, — але важні справи взивають мене до дому. Ще нинї подякую вам за правдиво провансальску гостинність. Мої люди сїдлають вже конї.

— Хочете вже нас покинути? — скрикнув ґраф з добре уданим жалем. — Не згоджу ся на те нїколи. — Я запудивсь би без вашого товариства на Червонім замку. Не пущу вас перед зимою. Коли ждуть вас в Кабестен важні справи, пішлїть котрого із своїх слуг, або їдьте самі на кілька днів, але вертайте.

Трубадур, обманений сердечностию ґрафа, забував чим раз більше о осторожности. Може милили его злї причутя, — гадав, — може єму і Марґаридї здавало ся лиш, що їх слїдять неприхильні очи. Нечиста совість має так само непевний зір, як і страх.

— Ну, дайте ся намовити, — просив ґраф чим раз сердечнїйше. — Нинї заполюємо а завтра поїдете на короткий час до Кабестен. Один день не робить ріжницї. Ті важні справи не втечуть. Знаєте, що менї прийшло на гадку? Під вечер поїдемо до Ліє і перечитаємо панї сестрі ваші послїдні стихи.

Добув із за пояса парґамин і почав его переглядати.

Трубадур, побачивши в руцї ґрафа стихи, поблїд, і мимовільним рухом положив руку на рукояти меча.

Але ґраф говорив все з тою самою щиростию:

— Та канцона удала ся вам, Вільгельме. Панї Аґнїшка буде рада. Дуже добре зробила Марґаріда, котру я втягнув в нашу тайну, що дала менї вашу пісню. Забавимо ся нинї в Ліє.

Трубадур відоймив руку від меча.

— То Марґаріда дала мужеви его канцону? — дивував ся. — Які ті женщини хитрі в любови....

— Особливо то місце — говорив ґраф, вказуючи штилєтом одну стрічку, — возьме Аґнїшку цїлком певне.

— Котре? — спитав трубадур, вже цїлком успокоєний.

— То, котре зачинає ся....

Трубадур приступив цїлком близько і заглянув в парґамин.

Новинки.

Львів дня 3 го серпня 1901.

— **Ц. к. Краєва Рада шкільна** на засіданю дня 29. липня с. р. ухвалила: іменувати: Вал. Вуйцїкову. Йос. Творковску. В, Секерску, учительками в Тарнові; Івана Доманїка управителем 2-кл. школи в Белзї; молод. учительками 2-кл. шкіл: Ольгу Лукасівну в Слеменю, Йос. Білецку в Мокрисках, Мих. Клосїньску в Порембцї ушевскій. Йос. Ґалїківну в Яесницї, Ел. Шміргіцівну в Косинї; учителями і учительками 1-кл. шкіл: Мих. Годованьского в Замочку, М. Денкевичівну в Березницї, Евг. Богдальску в Коропужу, Юлїяна Прокопа в Ґоспридовій, Стан. Гермату в Розкохові, Антона Владичина в Пригойци, Володисл. Вітковского в Недвядю;

перенести: Ан. Шротманівну з Волї дрвиньскої до 2-кл. школи в Охотницї, Йоахима Шараневича з Жулина до 1-кл. школи в Бжежаві, Вол. Поцалуня з Довгого до 1-кл. школи в Страхоцїнї;

вилучити громаду Параїв-село. бережаньского округа, зі шкільного обсягу в Параеві-містї і зорганїзувати окрему 1-кл. школу в Параеві-селї; зорганїзувати 1-кл. школу в Ненадівцї, кольбушівского округа; зреорганїзувати: 3-кл. школу виділову жіночу, получену з 4-кл. народною школою в Ярославі, на 5-кл. школу виділову жіночу, получену з 4-кл. народною; 5-кл. народну школу муж. в Подгужу на 6-кл.; 3-кл. народну школу жіночу в Риманові, сяноцкого округа, на 4-кл., а 4-кл. школу муж. в Риманові на 5-кл.; 1-кл. школи на 2-кл.: в Ропі, горлицкого округа, і в Добрівлянах. дрогобицкого округа.

— **Іспитова комісия** для учителїв народних шкіл в Самборі подає до відомости, що кваліфікацийний іспит в речинци вересневім розпічне ся дня 16 вересня с. р. Поданя заосмотрені в приписані документи треба вносити на руки окружних рад шкільних до 5 вересня с. р.

— **В справі будови академичної ґімназиї** у Львові, була, вибрана львівскими Русинами, депутация, зложена з п. Романчука і члена краевого виділу дра Савчака, у Відни, у п. мінїстра просьвіти дра Гартля. Позаяк рішене справи буде залежати також від Hochbautendepartament в мінїстерстві внутрішних справ, отже депутация була також у п. мінїстра-президента яко мінїстра внутрішних справ дра Кербера. (У п. мінїстра скарбу, котрий тепер на урльопі, не могла бути депутация). Показала ся однак потреба, щоби приспішити справу будови ґімназиї Франц-Йосифа в Тернополи, длятого до згаданої депутациї прилучив ся також п. Ол. Барвіньский, котрий мав тепер нагоду на місци в Тернополи розслїдити відносини і їх представити п. мінїстрови просьвіти. *(Руслан).*

— **Радник Двора** п. Ґустав Мавтнер, шеф бюра президияльного в ц. к. Намістництві, вернув з відпустки.

— **До Мехіко** вислала Австрия свого посла в особі графа Ґаляхштайна. Від 1867 року, с. є від смерти австрийского архикнязя Максимилїяна, Австрия не мала нїяких дипльоматичних зносин з сею державою.

— **Запомоги для інтернатів.** З ухваленої соймом суми для інтернатів. розділив виділ краевий запомоги в такий спосіб: Інтернатам мужеским в Тарнові, Тернополи, Львові (II. інтернат) по 2000 К., в Залїщиках 4000 К. в Кракові 5000 К., в Сокали 8000 К., в Самборі 15.000 К., а інтернатови женьскому в Кракові 2000 К.

— **Будову двірця зелїзничого у Львові** надало мінїстерство зелїзниче на підставі внесених оферт пп. Левиньскому, Сосновскому і Захариевичеви. Будова двірця розложена на три роки, а сего року будуть лише заложені фундаменти.

— **Конкурси.** Наукове товариство ім. Шевченка у Львові оголошує сим конкурс на урядника до дїловодства рахункового. Першеньство мають кандидати з іспитом бухгальтерийним. взглядно емеритовані урядники рахункові. Близші інформациї удїляе канцелярия товариства ул. Чарнецкого ч. 26 між 11—12 год. кождого дня. Поданя належить внести до 10 серпня 1901 р.

Товариство „Шкільна Поміч в Коломиї" прийме з початком 1901/2 року шкільного около 33 учеників рускої ґімназиї (кляс приготовляючої і I—VIII-ої) до свого Інститута. Своїм питомцям дає Інститут цїле удержанє, надзір і провід домовий, а також і меншу поміч в науцї. Оплата виносить на рік 4 К. на інвентар, 2 К. на кореспонденцийні видатки, 2·40 К. за річну вкладку членьску і місячно від 16—34 К., а за пранє біля 1 К. — платних кождого місяця з гори. Тоті, що хотїли би бути приняті за низшою оплатою, як 34 К., мають залучити до просьби крім декляраций місячної оплати сьвідоцтво убожества. Питомцї мусять при принятю виказати ся, що мають три рази змінити білє на постіль, 6 пар біля, 6 ручників. 6 хусточок до носа, сїнник і 2 пари обуви. Кождий принятий дістає карту принятя. без котрої не сьміє спровадити ся до Інститута. Зголошувати ся треба до товариства „Шкільна Поміч в Коломиї" на руки директора рускої ґімназиї до до 25 серпня с, р.

— **Крадїж на почтї.** З Соколова, в кольбушівскім повітї, доносять, що в ночи з недїлї на понедїлок вломили ся злодії до уряду почтового по розбитю каси закрали около 8000 корон.

— **Інститут руского тов. педаґоґічного** під покровом сьв. о. Николая у Львові. В склад комітету, що з порученя виділу Руского Тов. педаґоґічного управляв в сїм роцї Інститутом, входили: дир. Едв. Харкевич яко голова, Ілия Кокорудз проф. рускої ґімназиї, о. Д. Дорожиньский, катихит рускої ґімназиї, адвокат др. Ст. Федак, лїкар др. Антін Хомин і Кость Паньковский яко члени. Сей послїдний був заразом настоятелем Інституту. По при релїґійно-моральне вихованє мав комітет на оцї товариске житє учеників. Помочию при науцї занимались інструктори поодиноких кляс. Се лїпші ученики, що в інститутї остають безплатно. Образованє шкільне розширювано домовою лектурою під надзором настоятеля. В огородї, де в лїтї перебувають ученики в часї свобіднім від науки, суть бари і рек до ґімнастики; майже що недїлї і сьвята відбувано дальші проходи в львівскі околицї. Комітет мав на оцї подавати ученикам все страви як найздоровші і в тім взглядї ішов за радою дра Хомина, що безкористно питомцям удїляв лїкарских рад. Принятих було з I. кляси ґімн. 8, з II. кляси 3, з III. кляси 5, з IV. кляси 4, з V. кляси 7, з VI. кляси 6, з VII. 7, з VIII. кляси 6, з народних шкіл 1, з семинариї учительскої 1. а академиків 2. З того було сьвященичих дїтий 26, учительских 7, селяньских 6, урядничих 5, а сиріт 6. Результат загальної клясифікациї слїдуючий: клясу з відзначенєм дістало 4 учеників, клясу другу 3, поправку 3, инші клясу першу. До іспиту зрілости сїдало чотирох елевів, і всї здали єго з добрим успіхом. Приходу мав інститут 18.366 кор. 10 сот., а розходу 18.507 кор. 72 сот. Недобір виносив 151 кор. 52 сот. Маєток інститута виносив разом 4111 кор. 02 сот.

— **Про наслїдки горівчаного монополю,** заведеного в Росиї, так пише „Астраханьский Вестнік": В місточку Красний Яр, підчас отвореня перших монополевих крамниць з горівкою, цїле місцеве населенє упило ся. Всї купили собі по фляшцї монополевої горівки, відійшли під плоти, віддалені 40 кроків від крамниць — бо близше пити не можна — і там доси пили горівку, поки „мерцвецко" пяні не заснули під плотами. Між пяними були також всї представителї місцевих властий.

— **Страшна туча** лютила ся оногди в Франкфуртї над Одрою і в околици. Громи наробили богато шкоди і убили в ріжних місцевостях кільканайцять людий, а 16 робітників, працюючих в поли, заглушили.

В тій хвили вхопив єго зелїзний пястук за горло, а остра сталь вбила ся в єго грудь. Не мав часу піднести руки — крикнути...

— Зраднику! — завив над ним ґраф. — Можеш тепер чортам в пеклї співати свої канцони!

Струя теплої крови хлипула на одежу убийника і до єго ніг звалило ся дрожаче в послїдних судорогах тїло трубадура.

Із скаженостию роздратованого бика кинув ся ґраф на свою жертву. Штилетом розпорав грудь трубадура і вирвав серце, мечем відрубав побілїлу голову. Серце і голову сховав до торби, а тїло зіпхнув, вкинув в пропасть.

Довершивши того злочину, сказав до себе:

— А тепер до неї! Ані не догадує ся, яке буде мати нинї смачне снїданє. Га, га, га!

Як реґіт чорта роздавав ся єго страшний сьміх. Налякані птицї зривали ся з дерев і утїкали з огорода.

X.

Перше снїданє їв ґраф звичайно, коли не виїхав досьвіта до лїса, в малій сали, призначеній для знаменитих гостий, для удїльних володарів, для коронованих голов. Засїдав тут до стола без домівників, найчастїйше лиш з женою.

Тому не здивувала ся панї Марґаріда, коли входячи до салї, не застала трубадура. Бачила крізь вікно на подвіри єго осїдлані конї, єго людий, пораючих ся коло скринь і мулів. Послухав єї... Відїздив з Червоного замку.... Була о него спокійна.

Ґраф ждав вже на жінку. Змовивши звичайну молитву, займив місце і положив собі на срібнім тарели добрий кусень горячої шинки з дика, котру заїдав зі смаком закроплюючи єї щедро білим бурґундским вином. Ґрафинї подала служба якусь страву, политу густо корінним сосом.

Коли би панї Марґаріда була побачила погляд, який на неї кинув ґраф в хвили, як она переносила на свій таріль страву, не була би піднесла ложки до уст. Дика радість, тріюмф вдоволеної мести блищали в очах убийника.

Але ґрафиня, не маючи охоти стрітити ся з поглядом мужа, похилила ся над тарелем і їла поспішно, аби вернути як найскорше до своєї комнати.

— Чи знаєш, що наш гість покидає вже Червоний замок? — спитав ґраф. — Видко не може жити без любощів. Єму імовірно здавало ся, що забавить ся тут по свому, але пересьвідчившись, що честнота жінок нашого дому сильнїйша, неподатливійша від каркасоньскої твердинї, постановив глядати лїпшого щастя в инших сторонах.

Ґрафиня похилила ся ще низше над самим тарелем. Чула як серце голосно билось під самою гортанкою.

— Вибирає ся в далеку дорогу, так далеку, що поворот з неї буває сумнївний — говорив ґраф голосом так насиченим їдким глумом, що врізував ся в душу слухаючої як обосїчне зелїзо. — Може найде де в сьвітї такого ангела, котрий буде хотїв слухати єго пісень.

Засьміяв ся коротко, сухо. Їдовиті змиї перебігали знов по єго устах.

Любував ся заклопотанєм жінки. Бачив як темний румянець заливав їй лице, як єї руки дрожали. Пив поволи з приємностию, солодку месть.

Панї Марґаріда положила ложку. Давило єї їдженє. Кожде слово ґрафа било єї прямо в лице, було для неї докором, обидою.

— Не смакує тобі? — глузував ґраф. — Така знаменита страва! Я велїв єї приладити для тебе з як найбільшою печаливостию, бо вірній женї належать ся чейже виїмкові взгляди.

— Противно, смакує менї — відповіла панї Марґаріда, не могучи довше стерпіти глуму мужа — але я вже досить їла.

— Смакує тобі? Га, га, га!

Ґраф дав службі знак рукою, аби відійшла. Коли лишив ся сам з женою, підніс ся, схрестив руки на грудях і сказав, цїдячи слово по слові:

— Кажеш, що тобі смакує? А знаєш, що ти їла?

Панї Марґаріда зірвала ся з крісла поблїдши. Як блискавка перебіг через єї мозок цїлий минувший тиждень, всї злї усьміхи, ненавистні погляди, страшні натяки ґрафа. Ясною полуминню блисла в ній сьвідомість: знає о всім, знущає ся надо мною, бавить ся моїм болем... І страх підшепнув їй: отруїв тебе.

Немов би відгадав єї гадки, ґраф говорив:

— Може тобі здає ся, що ти зїла отру-

— **Майже чудом уратована дитина.** В селі Хащованю, стрийского повіта, пішов сими днями один господар з женою в поле робити сіно. Взяли з собою 15-місячну дївчинку. Пішов за ними також домашний кіт. В поли посадили дитину на сїні, обложили єї довкола сїном і дали їй фляшчину з молоком. Дитина пючи молоко облила ся. По якімсь часї приходить мати до дитини, аби подивити ся, що она робить; якже она налякала ся, коли побачила, що побіч дитини лежить скручена гадина і злизує з сорочини молоко. За матерію прилїз і кіт, а побачивши гадину, вхопив єї в половину і то так несподївано, що гадина, обертаючи голову до него, ударила дитину хвостом. Гадина укусила кота, котрий на другий день погиб, але гадину перед тим загриз і дитину уратував. В Сколївщинї гадин дуже богато, майже на кождім кроці, можна їх стрітити при сїнокосах.

— **Капраль, що полонив 1800 вояків.** Француский журнал Nouvelle Revue retrospective знайшов цікавий документ з Наполеоньских часів, з походу до Італії в 1796 р., коли то в Італії, особливо північній, котрої частина належала до Австриї, витали Наполеона як освободителя. Отже тодї здезертирував з француских рядів капраль Rose і пустившись самопас по краю, дійшов до місточка Reggio. До Реджджіо не дійшло ще було француске войско, тож дезертира повитали там, як ластівку, що весну віщує. Роз, зміркувавши настрій населеня, почав удавати важну особу (а походив він з Гасконії, вітчини хвальків) і довів до того, що міщани віддали ся зовсїм під єго приказы. Тодї узброїв він около 600 міщан в старі стрільби і утворив з них відділ мілїциї під своєю командою, а двох инших француских дезертирів, що також приволїклись до Реджджіо, іменував своїми адютантами. Незабаром переходив одного вечера попри місто австрийский відділ, зложений з 1800 людий, уступаючи перед Французами. Роз пустив ся за ними в погоню, а дігнавши їх серед ночи над берегом ріки, через котру, не знаючи місцевости, боялись они переходити, почав стріляти. Австрийцї, здеморалїзовані безнастанними невдачами, післали сейчас післанця, хотячи піддатись. Роз, боячи ся, що Австрийцї, побачивши рано єго „армію", сейчас єї розженуть, скористав чим скорше з предложеня, при сьвітлї скипок списав услівя капітуляциї і, відобравши Австрийцям оружиє і конї, пігнав їх до Реджджіо. Та по дорозї стрітило єго нещастє, бо наткнув ся на відділ француского ґенерала Sandoza. Той арештував єго і обох єго адютантів яко дезертирів і написав фальшивий рапорт, що нібн то він (Sandoz) полонив австрийский відділ і спіймав трех дезертирів. Однак Наполеон дізнав ся незабаром правди і в нагороду за хоробрість іменував оригінального капраля француским комісарем в Реджджіо.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Австро-угорско-російский зелїзничий рух. Входить в житє додаток IV до товарової тарифи ч. II, важний від дня 1 серпня н. ст. 1901.

Дня 31 мая с. р. передано до прилюдного ужитку зелїзницю льокальну „Фрайденталь-Кляйн-Морав", в окрузї ц. к. Дирекциї зел. державних в Оломунцї, зі стациями Фрайденталь, Альтштадт п. Фрайденталь, Енґельсберґ-Лїхтеверден, Кляйн-Морав і перестанками Лїхтеверден і Фоґельсайфен. Стациї уряджено для загального руху, а перестанки для руху особового і для товарів в цїловозових набоpах. Пакунки в стациї Альтштадт принимає ся за оплатою в стациї відбору. Товарів вибухових не вільно перевозити на сїй зелїзници. Розклад їзди поданий в табели IV з 1 мая 1901.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 3 серпня. Після донесень з Пекіну, дозволило дипльоматичне тїло на уміщенє 3000 хіньского войска в околици Пекіну.

Будапешт 3 серпня. При великаньскім здвизї народу відбув ся вчера по полудни похорон Сіляґїого. В похоронї взяв участь між иншими представитель Цїсаря, всї мінїстри, представителї ріжних властий, численні церковні, цивільні і войскові достойники. Над могилою виголосив Перцель промову.

Париж 3 серпня. Аґентия Гаваса доносить з Трінїдад: Президент Венецуелї, Кастро, дав приказ виповісти війну Колюмбії. В наслїдок того подав ся до димісиї венецуельский міністер війни Пулїдо.

Льондон 3 серпня. Палата льордів ухвалила признати Робертсови 100.000 фунтів штерлїнґів подарунку. Відтак ухвалено закон о новім титулї короля.

Дурбан 3 серпня. В ночи на 29 липня анґлїйскі войска забрали в місцевости Жубер цїлий бурский табор. Погибло 7 Бурів. Анґлїйцї забрали богато худоби і коний.

Софія 3 серпня. Російска ескадра під командою віцеадмірала Гільдебранда прибуде дня 4 с. м. до Варни, куди придуть і болгарскі міністри Каравелов, Сарафов і Паприков.

ю? То була би надто глупа, надто звичайна месть.

Нагле змінив голос, доси лиш глумливий і вереснув з цїлої сили:

— Невірна суко, ти пожерла власного любка серце, як дикий звір! Не віриш?

Добув зпід стола торбу, а з неї витягнув за волосє кроваву голову Вільгельма.

— Цїлуй тепер ті застилі уста, ті побілїлї очи, то синє чоло, цїлуй, цїлуй! — кричав, підсуваючи женї сьвідоцтво своєї мести.

Она кинула ся взад, вхопилась за голову обома руками і вдивлювала ся остовпілими очами в улюблене лице.

А ґраф знущав ся над нею:

— Я видер серце з груди зрадника і велїв єго приладити для тебе, аби ти наїла ся до сита того присмаку, котрого так дуже бажала. А тепер, коли знаєш, що ти взяла в себе, чи ще скажеш, що тобі смаковало?

Панї Марґаріда відоймила руки від голови і уступаючись до дверий відповіла голосом, в котрім пробивав ся плач смертельно раненого серця жіночого:

— Так менї... сма... ко... вало... що на тій землї смаку... иншого... вже чути не хочу... не хочу...

Заки ґраф вспів догадати ся, що хоче зробити, перебігла салю, коридор, нарожну комнату, вибігла на бальксн і кинула ся в пропасть.

— — — — — — — — — — — —

І стала ся дивна річ, незрозуміла для новійших часів. Жонґлєри убитого співака, утїкши з лїтної резиденциї ґрафа Раймона, перебігли цїлу Каталонїю і Провансию, несучи від замку до замку траґічну повість о смерти Вільгельма з Кабестен.

І отсе побачив себе одної ночи ґраф Раймон окруженим з усїх сторін лїсом спис і муром оружия. Цьвіт лицарства провансальского прибув, аби пімстити неславну смерть трубадура і покарати зухвальця, котрий „зневажив любов", один з ідеалів середних віків.

Замок зрівнано з землею, ґрафа заморено голодом в підземнім льоху, а тїла любків похоронено в катедрі в Перпінїян.

Яких двіста лїт відбували залюблені пари вандрівки до гробу трубадура і ґрафинї, молячи ся до них як до покровителїв любови.

(Трубадур Вільгельм де Кабестен жив в другій половинї XII. столїтя, процвитав між роком 1180 до 1196. З єго творів лишило ся до наших часів лише сїм пісний, котрих автентичність ствержено; прочі твори загибли. Повість о єго сумній любови з ґрафинею де Руссілїон, котру одні називають Марґарідою, другі Сермондою, переховала ся в „Житиписях трубадурів", що походять з XIII. столїтя і в народних устах. Новійша наука подавала ту повість в сумнїв, але наука безсильна супротив недостачі віродостойних жерел).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлег і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

Найвисші відзначеня від Дирекциї дібр Єго ц. і к. Вел. Цїсаря Франц Йосифа І., від корол. угорских домен, від Вис. ц. к. Міністерства рільництва і ц. к. господарского Товариства у Відни і Академії винаходів в Парижи.

Оригінальні машини рільничі

Ф. ВІХТЕРЛЬЕ в ПРОСЦІЙОВІ

а іменно: знані січкарні „Ню Модель“, „Польонія“, „ТН“ і „ТНА“ о 3 і 4 ножах, сівники рядові „Монтанія“, молотільні з кованими щитами, криті кірати і т. п. Млинки до очищуваня збіжа почавши від 78 К., трієри, праси до олію, ваги, сикавки огневі, знаряди ковальскі, міхи, бормашини, як і машини до шитя,

з першорядних фабрик, поручають найдешевше

І. НАЙБЕРҐЕР і С-ка, Львів.

Склади у власнім домі при ул. ГОРОДЕЦКІЙ ч. 53, де також всїлякі замовленя просимо присилати.

КНИГАРНЯ

Дра Волод. МІЛКОВСКОГО в КРАКОВІ

поручає

слїдуючі книжки наукові педаґоґа **Рейснера:**

НАЙЛІПША МЕТОДА

найлекша до дуже скорого а ґрунтовного вивченя ся **чужої мови без учителя,** з поясненями **вимови** і з **ключем** на кінци кождої книжки:

„Самоук“ **Російско-Німецкий** по 15, 30, 52 кр. **Польско-Німецкий Самоук** вступний курс **(Елементар)** по 15, 30, 52 кр.; курс І-ший 90 кр., курс ІІ-гий зр. 2·30, комплет (разом оба курси) 3 зр.

„Самоук“ **Польско-Француский,** курс І-ий зр. 1·80, — курс ІІ-гий зр. 4·80. — Граматика Польско-Француска 1·80 зр.

„Самоук“ **Польско-Анґлїйский** курс І-ший зр. 1·12, курс ІІ-гий зр. 1·80, комплет зр. 2·62.

„Самоук“ **Польско-Російский** І-ший курс зр. 2·10, ІІ-гий курс зр. 2·70.

Француска Хрестоматія (Chrestomathie Française) зр. 1·20.

Дістати можна у всїх других книгарнях.

Товариство взаїмних обезпечень

„Днїстер“

у Львові, Ринок ч. 10 (дім „Просьвіти“).

перше і одиноке руске товариство асекурацийне **припоручене** Всечестному Духовеньству і всїм вірним Впреосьв. Митроп. і Преосьв. Еп. **Ординариятами** всїх **трех епархій,** обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарскі знаряди, збіже в зерні і соломі, сїно в стогах і будинках **против шкід пожарних.**

Стан фондів з днем 31-го грудня 1900:

Фонд резервовий	311.540 К. 11 с.	520.406 К. 65 с.
Резерва премій	171.942 К. — с.	
Резерва специяльна	6000 К. — с.	
Фонд емеритальний	30.924 К. 54 с.	

За 1900 р. дістають члени **зворот** 8% з премії

Шкоди лїквідують ся **безпроволочно.** До кінця 1900 р. **виплатив** „Днїстер“ відшкодованя **2,120.834 К. Полїси** „Днїстра“ приймає **Банк краєвий** і Каси ощадности: у Львові, Коломиї, Самборі, Долинї, Снятинї, Городенцї, Теребовли, Залїщиках, Городку, Ярославі і Богородчанах при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечати ся через „Днїстер“ в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре має як **найкориснїйші** комбінациї.

Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою, приймає **вкладки** до опроцентованя по **4%** і уділяє **позички** за оплатою **6½%** за інтабуляциєю або порукою відповідних ручителів.

„Днїстер“ **пошукує** способних **аґентів** в місцевостях, де близько **нема** аґенциї, і уділяє радо **аґенцию** письменним **селянам-господарям.**

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-російского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3 4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).